

Delia L. Botea

**PARADOXUL
CUANTIC AL
COLETELOR
NERIDICATE
DE LA POȘTĂ**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

PROLOG

Dacă mai prind încă o supradoză în seara asta, mă îmbăt când ajung acasă.

Gândurile Simonei fură întrerupte de frâna bruscă pe care o puse tânărul șofer practicant de pe ambulanță, la care se uită urât pentru că știa că și el era consumator.

“Până aici ați plătit,” se întoarse către ea și Nae, colegul lor paramedic, dezvelindu-și dinții perfecți, albi și drepecți, ca în filmele americane. “Și am ajuns și la timp, e două noaptea fix. V-am zis că pe Calea București o să fie gol. Scara B, etajul unu, apartamentul opt,” mai adăugă, trecându-și mâna prin părul des.

Simona își dădu ochii peste cap și îl fixă cu privirea pe Nae, dulapul de bărbat care îi oferea siguranță în orice misiune. El era omul care putea resuscita și un rinocer cu o singură mână pentru că majoritatea timpului liber și-l petrecea la sală. De asta avea un biceps care concura îndeaproape cu coapsele ei. Coapse pe care

le undui puțin, insesizabil, când coborî din ambulanță susținută de mâna lui puternică. Numai numele lui dădea senzația unui bătrânel simpatic, restul corpului era plin de forță și de dorință. I se citea în priviri, iar ea ar fi citit romane întregi în acei ochi albaștri.

Simona scutură din cap, preluă, ca de obicei, conducerea și se îndreptă către interfon. După al cincilea țărâit fără răspuns, ea începu să bată din picior rapid, nervos, pe cimentul rece din fața blocului.

“Da,” se auzi o voce stinsă, tremurândă de la capătul celălalt.

Simona avu senzația că formase greșit și tocmai trezi pe cineva din somn. Verifică scurt numărul.

“Bună seara, de la serviciul de ambulanță Brașov suntem. Am primit un apel de urgență la adresa aceasta. Vă rog, deschideți ca să vă putem ajuta,” spuse ea, foarte protocolar și ferm, cum învățase că trebuie să facă pentru a le inspira încredere oamenilor.

Dar nu auzi decât respirația constantă a persoanei de la capătul celălalt. Credița că aveau de-a face din nou cu droguri deveni mai puternică. Se uită cu ciudă către Răzvan, de parcă el ar fi fost vinovat pentru toată distribuția de droguri din lume. El îi făcu semn că voia să se ducă la mașină după dispozitivul care sparge geamuri. Simona îl opri, ridicând un singur deget în aer. Inspiră adânc și expiră. Apoi încă o dată. Avea nevoie de un singur minut. Avea dreptul să spargă geamul și să facă alte stricăciuni dacă asta justifica intrarea lor și salvarea unei vieți, dar nu voia să apeleze la forță brută decât dacă era necesar.

Nae o încurajă cu un dat din cap prea intens, iar ea simți nevoia urgentă de a-și mușca buza de jos, însă își întoarse privirea

și continuă. Munca venea întotdeauna pe primul loc.

Simona știa că în situații de urgență oamenii au nevoie de cineva în care se pot încrede, care deține controlul, de cineva care să-i salveze. Știa și că există situații în care pacienții de la capătul celălalt nu au nevoie de un paramedic cu o voce sigură și un discurs bun, ci de o mamă, așa că se aplecă mai aproape de interfon și spuse mai încet și mai personal:

“Dacă nu îmi deschizi, nu am cum să te ajut, și acum cred că ai nevoie de tot ajutorul din lume. Poate mai mult decât oricând. Deschide și lasă-mă să intru.”

Încă o clipă nu se întâmplă nimic, dar apoi ușa bâzâi. Răzvan zâmbi larg, de parcă succesul i se datora, Nae îi puse mâna pe umăr într-un fel prea familiar, deschizând larg ușa de la intrare. Urcară foarte repede cele douăzeci și una de scări până la apartamentul opt, a cărui intrare era întredeschisă. Simona păși prima, așteptându-se să găsească niște puști care au prizat ceva ilegal.

În schimb, în fața lor, în bucătărie, era o femeie îmbujorată, trecută bine de cincizeci de ani și o sută cincizeci de kilograme, cu părul ciufulit și zgârieturi pe față. Ținea strâns de după umeri, legată cu pungi albastre de supermarket de scaunul din bucătărie, o doamnă în vârstă, udă din cap până-n picioare. Bătrânica tremura subtil într-un furou transparent care nu lăsa loc imaginației. Femeia legată părea catatonică¹, privea în gol spre tavanul luminat de becuri led, cu gura deschisă și cu o dâră

---

1 Sindrom psihomotor al schizofreniei, caracterizat printr-o stare de fixare a corpului în anumite poziții, conduită stereotipă și stupoare mentală

de salivă ce i se prelingea pe obraz. În stânga ei, un tânăr se uita insistent spre podeaua bucătăriei, ignorând parcă tot ce se întâmpla în rest. Pe jos zăcea spartă o vază cu un trandafir roșu.

Femeia supraponderală ocupa aproape tot spațiul din bucătărie. Până să apuce Simona să spună ceva, aceasta deschise gura.

“Știu că arată rău, dar nu e ce pare. Ea e mama mea, nu i-aș face niciodată rău. Credeți-mă, a fost singura soluție de a o ține în siguranță. Nu știu ce s-a întâmplat exact, dar era gata-gata să mă omoare pentru niște pastile.”

UNU

“Dude, ce mi-ai dat? Că e taaaree,” a spus Virgil, înecându-se ca un bolnav de pneumonie. La cât fuma, era o minune că mai avea plămâni.

“Ți-am dat *the usual*², *spiced*³ cu ceva extra, *man*. Încerc ceva nou, o combinație magică,” a spus Stănică, smulgând jointul din mâna lui Virgil.

“Încet, omule, încet. Ia până te saturi, că eu sunt bine. Bine, bine de tot,” a îngânat Virgil, afundându-se lejer pe scaunul pasagerului cu capul dat pe spate cât să-i strălucească chelia, apoi a deschis puțin geamul. “Oh, abia aștept să se legalizeze iarba în rahatul ăsta de țară,” a continuat, expirând prelung fumul dens.

“Dintr-un punct de vedere cuantic, marijuana e deja legală în anumite stări. Totul e relativ la observator, doar că România

---

² Ți-am dat ca de obicei (eng.)

³ Asezonat (eng.)

noastră n-a descoperit încă realitatea unde o poți fuma liniștit,” am spus, din starea între vis și realitate în care mă aflam, stând, aproape inert, pe bancheta din spate.

Dacă ai impresia că există un motiv pentru care aberam despre fizica cuantică, ai un instinct mai bun decât Hercule Poirot. Iar dacă ai cumva senzația că băieții se chinuiau să tragă dintr-un joint fumat deja până aproape de filtru, *ding ding*, iar ai dreptate. Pentru că pe restul l-am fumat eu.

“Visează tu mult și bine, mai trec două războaie până se întâmplă asta. Sau emigrăm în Olanda,” a spus Stănică și a râs ca la cel mai bun banc din lume.

Stăteam toți trei în parcare goală de la complex Eliana, din cartierul Bartolomeu, într-un clișeu de fum pe care îl puteai tăia cu cuțitul. Stănică își făcea exercițiile de respirație ca să-și inhaleze curajul de a porni mașina spre petrecerea de Anul Nou organizată de familia lui bogată, pe care o disprețuia. Dacă funcționezi după principiul că bogații o duc întotdeauna bine, te înșeli. Toți oamenii, la orice nivel, au problemele lor. Nu mor de foame sau de sete, dar au probleme! Crede-mă. Și mari.

Dan Stănică era un amestec de multe lucruri: carismatic, un prieten manipulator, un dealer excepțional, dar un șofer bun, niciodată. Am mulțumit zeilor abundenței că tac-su îi luase o automată. Dacă trebuia să amestece în schimbător și să se coordoneze cu ambreiajul, luam un Uber.

Singurul motiv pentru care conducea atunci era pentru că eu nu aveam carnet, iar Virgil nu avea nici măcar buletin. Și-l pierduse din prostie pe undeva, iar drumul până la secție ca să-l declare pierdut și interacțiunea cu gaborii pentru a face altul

nou, îi făceau stomacul să tremure.

Nu îți poți imagina ce gaze de anxietate a scos din el ultima dată când am fost împreună la secție. Dar asta e altă poveste, pentru altă dată. Zici că le face dinadins împuțite, de parcă e un câine și îi vedează veterinarul glandele anale. Dacă nu știi ce e aia, caută pe Google și oripilează-te. Poliția are efectul ăsta asupra lui, îl intimidează până își pierde complet controlul asupra sfincțerelor. De asta preferă să stea departe de ei cu orice preț.

După încă o inspirație, care a durat parcă o veșnicie, Mercedesul lui Stănică a tors ca o panteră răsfățată și am început să ne mișcăm. Stăteam cuminte în spate, încercând să ghicesc ce băgase ăsta extra în joint. Mă simțeam ciudat, gingiile mă mâncau destul de tare, mă gâdila tot corpul, iar atunci când ridicam o mână, o vedeam în reluare.

“Ce ai pus în joint?” am spus și m-am auzit în ecou, simțindu-mi buzele la fel de gigantice și de umede ca ale unei botoxate care nu știa ce înseamnă prea mult.

Capul, cu părul negru, tuns scurt, al lui Stănică, s-a întors spre mine. L-am văzut ca printr-un binoclu invers, ochii lui căprui strălucitori învăluiți de un roșu aprins, barba țepoasă nerasă de câteva zile și nasul roman. Întreg complexul feței lui inspira încredere, nici până în ziua de azi nu știi de ce. Pur și simplu, el și aura lui emanau ceva de îți venea să înghiți orice abureală scotea pe gură. Și la abureală era șef. Te îmbârliga de îți uitai motivele pentru care protestai, atât de bun era.

“Cosmine, ești bine?”

Doar am dat din cap alene, sus-jos. Mi-a făcut cu ochiul de parcă eram singurii doi oameni care știau cine l-a ucis pe J.F.K.

și apoi a continuat să conducă. Era probabil zece noaptea și afară erau în jur de minus zece grade. Plus minus o oră, plus minus cinci grade. Cert e că era 31 decembrie 2019.

“Crezi că Eminescu a iubit-o cu adevărat pe Micle sau era așa plictisit că s-ar fi mulțumit cu orice boarfă, atât timp cât i-o trăgea bine?” s-a băgat în seamă Virgil, după care a început să sughită.

“E mort, *man*, ce mai contează pe cine a iubit? Acum îl iubesc doar viermii,” i-a tăiat-o Stănică. Se crispa și dădea replici mai scurte când era fumat și trebuia să se concentreze pe ceva important. *Oare cât arată vitezometrul?* “Toțiăștia mai marii, Eminescu, Alecsandri, Caragiale, toți au fost și nu mai sunt, prezentul e tot ce contează, aici și acum.”

“Păi și ce rămâne după noi, nu contează?” a întrebat Virgil, între două țineri de respirație lungi ca să oprească sughiturile.

“Taică-miu are o vorbă: la finalul vieții, contează doar ce bagi pe gură și ce tragi pe sculă. Și are dreptate boșorogul, chiar dacă sunt sigur că pe a lui se trag numai pițipoance tunate și flămânde de bani, de când maică-mea s-a dus după Micle și a devenit îngrășământ universal,” a spus Stănică, fără să-și ia ochii de la drum. “Bine că am trecut de vârsta la care să o mai încasez de la el că mi-a pus aia patru la română pentru Luceafărul.”

Și apoi împreună au început să recite cu voci groase de tenor.

“A fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată. Din rude mari împărâtești, o prea frumoasă fată.”

Și au râs ca proștii, iar eu nu mi-am dat seama unde era gluma pentru că mâna mi se părea că devenise ca a unui Hulk caucazian și că puteam să-i strivesc capul lui Virgil doar ciupindu-l. Am

încercat să bat din degete, dar m-am oprit, de frică. Poate frecarea degetelor mele ar fi putut să creeze o undă de șoc atât de puternică, încât ar fi distrus toată planeta. M-am uitat fascinat la mâinile mele. *Unde a fost puterea asta până acum?*

“Frumoasă, frumoasă, dar știa să gătească? Dragostea trece prin stomac,” a chicotit Virgil.

“Ce știi *tu* despre femei? Tu ești mai poponar decât Mister Gay Parade 2019,” a spus, cu un hohot de râs, Stănică.

“Vezi, vezi, ai grijă că ne supărăm. Auzi, mă, poponar.”

Chiar și fumat dincolo de stratosferă, tot puteam să-mi dau seama că Virgil se retrăgea în cochilie. De fiecare dată când atingeam subiectul ăsta, îl evita. Noi știam adevărul, singurul care nu-l acceptase încă era chiar el. Ce să zic, e greu să fii homosexual în România. Te mănâncă toate tănticile și bisericile de cur dacă te află. *Pun intended*⁴.

“Bă, una! Una măcar dacă aduceai, nu mai ziceam nimic, dar te știi de la zece ani și în tot timpul ăsta nu am văzut alături de tine nici măcar o singură fată,” i-a tăiat-o Stănică.

“Până la urmă, ce te freacă grija cu cine mă culc eu?” a răspuns Virgil, vorbind din ce în ce mai tare.

“Pentru că știi că n-ai cu cine.”

“Ce te iei de mine, mă? Care e problema ta?” Virgil i-a dat lui Stănică un brânci în braț, iar acesta a tras de volan spre stânga, pe contrasens, apoi a repus mașina pe banda corectă.

Am încercat să spun și eu ceva, dar cuvintele mi se împleticeau în minte și-n gură, iar limba supradimensionată mă încurca mai mult decât mă ajuta. O simțeam ca pe un pachet întreg de gumă

---

⁴ *Joc de cuvinte intenționat (eng.)*

Hubba Bubba pe care încercam să-l mestec cu o gură de șoricel.

“Problema mea e că prietenul meu cel mai bun e un poponar obosit și nu poate să recunoască asta. Recunoaște! Zi: sunt poponar și mă simt bine,” a cântat Stănică, în ritmul melodiei de la celebra reclamă cu Calgon.

“Nu recunosc nimic! Idiotule, taci dracu’!” a țipat Virgil.

“Zi: o iau la popo și-mi place!”

“Nu zic nimic!” a urlat Virgil.

“Zi că, dacă nu, îl pun pe tata să te încalțe cu ceva și nu mai scapi. La pușcărie, curul tău talentat o să se simtă chiar apreciat,” a spus Stănică, de parcă ar fi încercat să-i vândă ceva.

“Îl pui pe tactu să mă pupe-n...”

Un zgomot puternic. Mașina s-a oprit brusc. Totul s-a întunecat.

***

Cosmin! Cosmin!

Sunetul părea că venea din mine, din creierul meu, din sufletul meu. Era fin și parfumat, avea prezența ei.

Cosmin, trezește-te! Vino cu mine!

Am deschis ochii. Mă lovisem cu tot corpul de scaunele din față, iar acum zăceam printre covorașele murdare și dozele de bere strivite. O durere acută îmi săgeta fața și partea dreaptă a abdomenului. Vedeam în ceață. Am încercat să-mi bag mâinile sub mine ca să mă ridic, dar brațele mi se păreau de modelino. Într-un efort supraomenesc, am reușit să mă împing cu un braț de niște doze de aluminiu care și-au dat duhul cu un cârâit, apoi

m-am așezat în fund pe banchetă.

Atunci i-am văzut și pe ăștia doi în lumina lunii și a farurilor. Erau deja afară din mașină, mergeau dezechilibrat, ținându-se cu câte o mână de capotă pentru sprijin. S-au oprit în fața capotei cu lumina rece pe fața lor. Stănică probabil a dat cu capul de volan sau de parasolar pentru că avea o rană sângerândă chiar deasupra ochiului drept. Virgil își ținea brațul într-o poziție nenaturală și puteam pune pariu că, dacă aș fi încercat, aș fi putut s-o învârt trei sute șaizeci de grade. Am închis ochii o clipă.

Cosmin, vino cu mine!

Când am deschis ochii din nou, am inspirat adânc și m-am târât cu greu afară. Aerul rece m-a lovit direct în piept și m-am înecat cu ace de gheață pe trahee. Partea din față a mașinii era zdrobită, capota se frânsese ca un evantai, și fumul dispărea spre întunericul nopții. Parbrizul era fisurat doar într-un loc, semăna cu o linie pe care o capeți după ce un tir îți azvârle o pietricică în el. Dar problema nici măcar nu era mașina, era ce se afla în fața ei: trântită pe o parte, o căprioară, despre care nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu.

Pielea ei lucea în lumina farurilor. Pe o parte a pulpei, pielea îi explodase într-o rană cât palma, din care nu curgea niciun strop de sânge, ca și cum ar fi înghețat, dar din care se risipea în jur un abur fin. Privea spre pădure cu ochi de mort. Sub ea, era o pată mare, neagră care ar fi putut fi orice. Stănică respira rapid, își trecea cu mâna peste față ca să șteargă sângele și privea confuz în jur. Virgil își ținea mâna aproape de corp, ca și cum ar fi ținut un pui de câine, încercând să protejeze căprioara. A lăsat să iasă un oftat prelung și zgomotos.

Imaginea nu era nici pe departe a unor vânători fericiți care tocmai prinseseră o mega pradă pe care aveau să o urce în mașină și s-o prăjească la cabana din Zărnești sub încântarea familiei lui Stănică. Părea că fiecare jelea altceva. M-am apropiat de ea și am mângâiat-o ușor.

“Îmi pare rău,” am spus în șoaptă, apoi m-am ridicat, iar ceea ce a urmat a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac până atunci.

Mi-am târât, cu greu, corpul în spatele mașinii, de parcă aveam pietre în bocanci. Am băgat mâna în buzunar și am scos telefonul cu mișcări lente și controlate, toate provocându-mi durere. Am format 112 și, când centralista a răspuns, am început să vorbesc în șoaptă, rar, cu câte un cuvânt la fiecare două-trei secunde. Apelul nu a durat mult. Nu-mi dădeam seama ce va însemna pentru noi, dar ce puteam face altceva? Curând, frigul avea să ne muște corpurile din care ni se scurgea adrenalina și, mai devreme sau mai târziu, tot la poliție ajungeam. M-am întors în fața mașinii târându-mi picioarele ca un bolnav în papuci de casă matlasați.

“Crezi că a murit?” a întrebat Virgil, căzând în genunchi cu fața aproape de căprioară.

“Nu știi, dar uită-te la mașina mea. E distrusă!” a spus Stănică, eliberând în aerul nopții un urlet de animal sălbatic prins cu piciorul într-o capcană.

“Oare mai respiră?” a continuat Virgil, parcă surd la durerea lui Stănică.

“Nu știi și, sincer, nu-mi pasă. Hai să fugim de aici cât mai repede,” Stănică s-a repezit să-l prindă de mâna sănătoasă ca să-l ridice.

Mă uitam la schimbul lor de replici ca la un meci de tenis, când la unul, când la celălalt.

“Nu putem pleca, trebuie să facem ceva. Dacă e specie protejată?” Virgil a înghițit în sec atât de tare, că parcă și pădurea a răspuns cu același sunet.

“E cerb, nu căprioară. Plecăm acum,” a spus Stănică, bătând cu piciorul drept în asfalt.

“Băi,” am șoptit, pentru că numai atâta puteam scoate din mine. Îmi folosisem toată energia și concentrarea la telefon.

“E căprioară. Și ce îi spui lui tactu’? De ce i-ai stricat mașina? Ce facem cu căprioara?” a întrebat Virgil, cu un nor de abur ieșind din gură, smucindu-se din strânsoarea lui Dan.

Mi-am plimbat privirea de la aburul din jurul feței lui Virgil la cel care se ridica din căprioară. Parcă era învăluită în mister, ca o mașină de fum greu de la nunți.

“E cerb, pentru că are coarne. Văd eu ce îi spun, important e să plecăm naibii de aici cât mai repede, până nu vine cineva și ne vede,” a dat să-l apuce de braț din nou, însă Virgil s-a prăbușit lângă căprioară și a început să plângă cu suspine.

“E căprioară și e moartă, omule. Ai omorât o ființă frumoasă, minunată, care avea o viață, poate o familie, și a murit din cauza ta, fiindcă ești incapabil să nu te bagi în viețile altora,” a explicat Virgil printre sughituri.

“Băăăăi,” am spus mai tare, dar degeaba. Nu m-a băgat nimeni în seamă.

Stănică s-a aplecat lângă Virgil și i-a pus mâna pe umăr, apoi a vorbit cu un ton care ar fi putut îmblânzi un dragon.

“A murit și gata, mergem mai departe. Asta se întâmplă când

mor ființe, lumea toată merge mai departe. Unii oameni au murit și nu au pățit nimic.” A tras aer în piept adânc. “Virgil Dobre, îți ordon să mergem și noi mai departe.” Stănică l-a ridicat în picioare cu intenția clară de a pleca, dar nu a reușit mare lucru. Virgil s-a scurs din brațele lui ca nisipul și s-a culcat pe-o parte pe asfaltul rece și umed cu fața spre câprioară.

În fizica cuantică totul se transformă... deci poate câprioara e... tot pe aici, dar... altfel. Praf de stele.

“Baaambiii!” a strigat Virgil. “Nu plec. Sunăm la ambulanță. Știe cineva numărul de la ambulanța veterinară? Unde mi-e telefonul?”

“Ți-a rămas creierul în mașină după impact? Ambulanța nu o să vină singură, *Mr. Upstanding citizen*⁵, vine cu poliția. Dacă ne pun ăștia etilotestul, bifăm cel puțin trei din șapte cu berile băute, și asta înseamnă dosar penal, iar eu nu mă duc în pușcărie pentru un joint presărat cu ketamină! Asta vrei?”

Virgil a înghițit în sec că aproape că am simțit mărul lui Adam cum făcea o plimbare cu liftul în jos și-n sus. S-a ridicat și a trecut ca vântul pe lângă Stănică spre mașină.

Ciudat era că nici bine nu a pomenit asta de poliție și ochii au început să-mi joace feste cu lumini roșii și albastre în capătul străzii de după curbă. *Ce dracu' a zis că a băgat asta în joint?*

“Aia e, orice ar fi, sunăm. Dă-te, mi se face rău.” Virgil s-a aplecat puțin în față, ținându-se cu mâna bună de mașina strivită, a cărei lumini mă surprindeau.

Aproape daună totală mașina, dar uite că încă mergeau farurile.

---

5 Domnule cetățean corect (eng.)

Băi, ce chestie. Noi suntem ultimii care stingem lumina.

“Sunăm pe dracu’, plecăm acum!” i-a spus Stănică. “Vino, că o să fim băgați toți trei la bulău și avem o viață lungă înaintea. Mai avem multe jointuri de fumat și multe femei de futut. Mă rog, tu bărbați.”

Virgil, care stătea aplecat și terminase de icnit, a făcut atunci un gest care nu-i era caracteristic lui: un om împăciuitor, care nu fusese violent toată viața, care consuma peste o sută de grame de iarbă pe lună, omul zen a luptat.

“Să te ia dracu’! Mă auzi? Să te ia dracu’, Stănică!” a spus el, scuipând un rest de vomă. “Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu un mare dobitoc și nu te freca grija cui i-o trag eu,” l-a împins în umăr.

Ăsta parcă nici nu auzise tot expozeul de nervi al lui Virgil și continuă.

“Vino! Vino, ascultă-mă!” Și a pus mâna pe după umărul lui.

“Nu vin. Nu vin, mă auzi? Ia laba de pe mine!”

Dacă suntem toți doar valuri de probabilități, atunci căprioara asta a încetat să mai fie val. S-a dus în particule. Particule roșii și albastre ca luminile care se apropie de noi.

Virgil s-a dus din nou lângă căprioară, oftând puternic și prăbușindu-se, lipit de spatele ei, ca un iubit care își încălzește partenera prin *spooning*⁶. În față, a oprit o mașină. Lumina farurilor acesteia s-a contopit cu a noastră, ziceai că eram la concert.

“Vino acum sau plec fără tine și să-ți țină de cald, la noapte, căprioara.”

---

6 Poziție în care un partener ține în brațe pe la spate celălalt partener (eng.)

“Nu o las singură,” a strâns Virgil leșul mai tare la piept.

“Cui îi pasă dacă e singură? A murit, nu vezi?”

“Băieți!” am țipat, și de data asta a fost destul cât să le capteze toată atenția.

Stănică și-a întors capul la mine, iar Virgil și-a ridicat privirea. Au răspuns amândoi, sincron.

“Ce-i?”

“Care dintre voi e Cosmin?” a întrebat domnul polițist, pășind în lumină ca o vedetă rock, apropiindu-se de noi. Am ridicat instinctiv o mână. “Bine că ne-ai sunat. Eram chiar la intrarea în Cristian, oprind la filtru.”

La vederea lor, m-am uitat direct la Virgil să îi văd reacția. S-a ridicat instant de pe jos în poziție de drepti, i-au ieșit ochii din orbite, a început să dea din gură în sec ca un pește pe uscat și o pată mare i s-a întins pe pantaloni. Stănică a înjurat înfundat, iar eu am zâmbit pentru că, pentru prima dată, poliția a venit la timp.

Am deschis gura să răspund polițistului, dar n-am apucat să scot niciun sunet. Căprioara s-a trezit brusc, s-a ridicat în picioare, lăsându-l pe Virgil într-o baltă de urină, și a luat-o la fugă în pădure. În urma ei au rămas pe drum doar o pată de ulei de motor pe șosea, un dealer sprijinind mașina, un gay neasumat, un consumator care voia să uite și fum, foarte mult fum.

Tot ce a urmat ar fi fost istorie dacă am fi fost într-o dramă pe Netflix, dar suntem în realitate, iar tot ce s-a întâmplat a fost încarcerare, abuz, bătaie, droguri mai multe și mai diverse, furt, crimă și înscenare. Încă nu-mi vine să cred că toate astea mi s-au întâmplat mie, Cosmin Dumitrescu, douăzeci de ani, angajat al Poștei Române.